

Sygn. akt I CSK 534/16

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Irena Gromska-Szuster

w sprawie z powództwa A. W.
przeciwko K. S.A. [...] "W." z siedzibą w K.
o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 7 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 22 marca 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 22 marca 2016r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację strony pozwanej od wyroku Sądu pierwszej instancji orzekającego o pozbawieniu w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci warunkowej umowy przejęcia długu i poddania się rygorowi egzekucji, zawartej aktem notarialnym z dnia 12 września 1996r. nr rep A nr [...], zaopatrzonym w klauzulę wykonalności postanowieniem Sądu Rejonowego w R. z dnia 4 kwietnia 1997 r w sprawie I Co [...].

Sądy obu instancji stwierdziły, że w dniu podpisania wskazanej w wyroku umowy nie istniał stwierdzony w niej dług powoda, a zatem powództwo było uzasadnione. Za nieuzasadniony natomiast uznały zarzut prawomocnego uprzedniego rozstrzygnięcia sporu między stronami wskazując, że nie dotyczył on pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego. Nie podzieliły także zarzutu przedawnienia stwierdzając, że roszczenie o pobawienie tytułu wykonawczego wykonalności nie ulega przedawnieniu.

W skardze kasacyjnej pozwany jako uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazał przesłankę przedsądu przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.

Stwierdził, że w sprawie występuje potrzeba wykładni przepisów art. 840 §1 k.p.c. w zw. z art. 117 § 1 k.c. w zw. z art. 118 k.c., bowiem ich stosowanie i wykładnia budzą poważne wątpliwości dotyczące terminu przedawnienia roszczenia o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego. Konieczne jest także, zdaniem skarżącego, prawidłowe ustalenie, czy zachodzi w sprawie stan prawomocności materialnej uregulowanej w art. 365 § 1 k.p.c. oraz dokonanie w toku postępowania kasacyjnego wykładni przepisów postępowania, a zwłaszcza art. 382 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 217 § 2 k.p.c. i w zw. z art. 224 § 1 k.p.c., jak również rozstrzygnięcie przez sąd kasacyjny w świetle art. 75 k.c., w poprzednim brzmieniu, oraz art. 246 i art. 247 k.p.c. dopuszczalności przeprowadzenia dowodu z zeznań strony ponad osnowę dokumentu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Jeżeli skarżący odwołuje się do przesłanki przedsądu przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. powinien wskazać przepis prawa wymagający wykładni oraz jej zakres, przedstawić możliwości interpretacyjne oraz występujące na ich tle kontrowersje i rozbieżne oceny prawne jak również wykazać, że mają one poważny charakter wymagający zajęcia stanowiska przez Sąd Najwyższy, a jeżeli podstawą wniosku są występujące w orzecznictwie rozbieżności wynikające z różnej wykładni przepisu, powinien wskazać rozbieżne orzeczenia sądowe (porównaj między innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2002 r. II CZ 102/02, z dnia 28 marca 2007 r. II CSK 84/07 i z dnia 8 lipca 2008 r. I CSK 111/08, nie publ.).

Analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania prowadzi do oceny, że skarżący nie wykazał powyższych okoliczności.

Przed wszystkim pominął, że podnoszona przez niego wątpliwość w kwestii przedawnienia roszczenia o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego została już wyjaśniona w doktrynie i orzecznictwie. Przyjmuje się bowiem, że roszczenie objęte powództwem przewidzianym w art. 840 k.p.c. w ogóle nie ulega przedawnieniu. Prawo wytoczenia powództwa opozycyjnego dłużnik traci dopiero z chwilą wyegzekwowania świadczenia objętego tytułem wykonawczym, czyli z chwilą całkowitego zaspokojenia wierzyciela (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 1988 r., I CR 255/88).

Skarżący nie wykazał również, że konieczne jest dokonanie przez Sąd Najwyższy wykładni pozostałych wskazanych przez niego przepisów i pominął, że ich wykładnia i stosowanie były już przedmiotem licznych orzeczeń Sądu Najwyższego, także w określonym przez niego zakresie.

Biorąc to pod uwagę Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu obowiązany jest brać pod uwagę z urzędu.

Z uwagi na to, że wniosek powoda o zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego zawarty został w piśmie procesowym nazwanym wprawdzie „odpowiedzią na skargę kasacyjną”, lecz wniesionym po upływie ustawowego terminu do dokonania tej czynności, nie wywołał on skutków procesowych.

(por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia: 16 maja 2002 r., IV CKN 1071/00, OSNC 2003 nr 9, poz. 120, 14 marca 2003 r., V CKN 1733/00, LEX nr 80249, czy 7 maja 2003 r., IV CKN 113/01, LEX nr 141392) i z tych przyczyn Sąd Najwyższy nie orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego.

aj

l.n